

Publicerad 2006-06-05 21:14 av Tre Rosor

Ett stilprov på mitt manus om Karolinen Olov, som i novellen har hemlängtan efter det senaste kriget till sin käresta.

Längtan hem

Olov står på skeppets kommandobrygga och gungar på tår och hälar i sina stövlar så det knirrar under fötterna på honom. Han kastar förströdda blickar åt sidan ut på den betagande solnedgången i alla dess färger, som med solkatter speglar sig i vattnet och får honom att kisa med rynkade ögonvrår, och vänder sedan blicken framåt, i riktning mot skeppets för, stirrar med inåtvänd blick framför sig, och tänker:

– Vilken underbar kvällning det är. Vad underbart det skulle ha varit om jag haft min käresta här hos mig nu.

Olov frammanade en bild av henne och ryste till av välbehag när han tänkte på henne sittande på pallen med kvinnogöromål, framför brasan i det flammande ljuset från elden i det annars så mörka rummet. I sådana ögonblick genomfors han av en ömhet gentemot henne som var allt annat än av sexuell natur, utan upplevde starka känslor av en slags beskyddarinstinkt gentemot henne, som innebar att han skulle göra vad som helst för henne om något hotade henne. Så vansinnigt mycket han älskade denna kvinna, tänkte han. Måtte de få många år tillsammans hoppades han och kom att tänka på att han fortfarande kände sig som nyförälskad då han kom in och fick syn på henne utan att hon upptäckt honom, och han kunde då stå stilla en stund och bara njuta av hennes uppenbarelse, upptagen i sina göromål för stunden. Då hon av en händelse efter ett tag fick syn på honom och bjöd honom sitt vackra leende, så brukade en våg av värme skölja igenom honom av åtrå efter henne. Hon hade ofta, som han tyckte om, håret uppsatt i en knut, så ibland gick han upp bakom henne, böjde sig ned och kysste hennes veka bara nacke. Hon brukade då ofta vända sitt ansikte upp mot honom för att mötas i en kyss. En tanke slog honom plötsligt, det att han tydligen ofta tyckte om att komma upp bakom henne av någon anledning, såsom också de gånger då hon kunde stå med någon syssla vid köksbänken, vänd ifrån honom. Då kunde han gå fram, ställa sig rakt bakom och bakifrån lägga sina armar under hennes högt hållna för att smeka hennes bröst, som hon tyckte om att han gjorde. Olov återbördades abrupt tillbaka till verkligheten av en sjöfågel som skrånande svepte förbi honom ett stycke ut åt sidan.

Hans tankar slog in på en annan bana. Lyckligtvis så var nu kriget över för denna gång och han hade även i detta, som var ett i raden av kungens många krig de senaste åren, klarat sig även denna gång helskinnad undan. Både fysiskt som psykiskt, vilket han var innerligt tacksam över då han verkligen inte ville mista stunderna tillsammans med sin käresta. Livet var ju kort som det var ändå tyckte han. Hans tankar gick som hastigast till de stackare som fått sätta livet till i detta och andra krig, som aldrig tycktes kunna upphöra helt någon gång. Unga män som annars skulle ha kunnat sätta plogen i jorden till allas vår nytta. Så meningslöst detta krigande var, till slut hamnade de makthungrande höga herrarna ju ändå vid förhandlingsbordet, där det inte var givet att under kriget vunnen terräng tillfullo hamnade på vinnarens sida. Vinnaren som ju måste vara den som förlorat minst, funderade han, för förlorade gjorde ju bägge parter, menade han, så mycket förödelse som kriget förde med sig, som den stora manspillan av arbetskraftsförlust. Ytterliggare en gång skulle många kvinnor och barn förgäves vänta på att få se sin make respektive far dyka upp gåendes på vägen mot gården med ett knyte med presenter uppkastat över axeln. Inga barn skulle på dessa gårdar förtjust springa ut och omfamna sin saknade far och hålla honom i händerna när han med långa kliv skred fram till en hårt arbetande, saknad kvinna, som gjorde vad hon förmådde för att hålla igång gården.

Dessvärre för dessa familjer så drabbades de dubbelt upp, då de dessutom fick lämna gården till en annan indelt soldats förmån.

Olov kastade en blick uppåt på storseglet som lojt böljade för vinden. Det var då inte mycket till blåst idag inte, tänkte han. Det medför ytterliggare minst ett dygn till på havet då, konstaterade han smått surt. Ytterliggare en dags fördröjning innan han fick återse sin käresta, kved han inombords av längtan. Samtidigt som han gick fram till relingen och tog där stöd med armarna och tittade på det närmast spegelblanka vattnet, som bara svagt höjde och sänkte sig i svaga efterdyningar från den förut så hårda vinden. När han sänkte blicken såg han i det skuggade vattnet på skeppets läsida, hur några små fiskar simmade längs med skeppet. Tydligt gjorde även andra fiskarter också så, förutom de ofta förekommande större tumlarna. Undrar vad det går ut på, tänkte han. Är de bara lekfulla eller får de ut något annat av det, som han inte kunde förstå vad det annars skulle kunna vara, funderade han vidare.

Olov höjde blicken och tyckte efter en stund att han svagt kunde urskilja ett segel i horisonten. Jovisst nu när han stigmatiserade såg han ett skepps segel framträda ur den suddiga bakgrunden. Lättad kom han att tänka på att nu behövde han ju inte längre vara orolig för om det var ett fiendeskepp, då ju kriget var över. Skulle det ha varit annorlunda och kriget ännu hade pågått så skulle det knappast kunna hota dem ändå, då skeppet låg långt ned i lä om dem och därigenom inte skulle ha en möjlighet att kunna gå tillräckligt högt i vinden för att på allvar hota dem.

Olov såg hur det främmande skeppets segel växte i storlek ju längre tiden led, från att när han först kunde skymta det för en stund sedan, då det knappt var skönjbart i horisonten, för att nu ha vuxit i storlek så att de snart skulle kunna tyda vilken flagga det förde. Var de vän eller fiende, det var frågan. Båtfolket höll sig oroligt tysta, medan de väntade på beskedet. Oavsett att kriget nu hade tagit slut så kunde man inte ta för givet att alla skeppsbesättningar tagit emot beskedet ännu, då de kunnat ligga för ankar i någon avlägsen avkrok utan möjlighet till kontakt med den egna ledningen. Förutom detta fanns ju också risken att det kunde vara ett kapareskepp. Dessa opererade ju utan åtskillnad vare sig det var krigs-, eller fredstid. Olov tittade ånyo på det annalkande skeppets segel och tyckte sig kunna avgöra att det inte var något av de större krigsskeppen att döma av seglen det förde. Han kände sig inte direkt orolig för att råka in i strid då skeppet han var ombord på hade en ansevärd arsenal med kanoner. Tillika fanns det många soldater som kunde freda dem om de skulle bli bordade. Detta med antalet kanoner de själva förde skulle nog se till att hålla bort de flesta fiendeskepp, när de blev varse detta. De hade ju under kriget tillfogat fiendeflottan avsevärda förluster så detta skepp var ju beryktat att ha en skicklig kapten och besättning. Oavsett att besättningen som mönstrat på var drängar från inlandet och endast i undantagsfall ens var simkunniga, så hade de visat sig vara högst dugliga som båtsmän när de väl hade tränats för uppgiften. Olov trodde till exempel att de förmodligen höll rekord i antalet salvor de kunde avfyra per glas. (glas = gammal måttenhet för tid förr, eg. Glas, slå (strike the bell); slag på skeppsklockan (efter halvtimmes-timglas), ökande med varje halvtimme under fyratimmarsvakten. Åtta glas markerar således vaktskifte.). Skeppet var föralldel sårbart på babords sidas för, då de fick ganska svåra skador där i det sista slaget de var med om, som de ännu inte hade hunnit reparera. Men kunde de bara vända bort denna sida om det skulle bli frågan om slagduell så var det ingen fara.

De hade i det senaste slaget trots alla sina framgångar, råkat ut för att ett fiendeskepp som var i det närmaste utslaget och höll på att sjunka, när de passerade detta i sin jakt på fiendens amiralitetsskepp överraskats av eldgivning från detta skepp, som så när kunde ha blivit ödesdigert för deras del. Men turen var på deras sida och det sjunkande skeppet var instabilt med allt intaget vatten, så rekylen från dess kanoner fick det att sakta välta över ända och visa dem buken innan det snabbt sjönk. Men denna händelse hade fått den följd att de tappat i höjd gentemot amiralitetsskeppet de förföljde och som nu slank undan i säkerhet, då de nu för egen del hade svåra skador att ta hand om. De låg också kvar ett tag på platsen för att hjälpa ombord de få överlevande från det sjunkna skeppet. De kunde räkna till endast 23st själar som de kunnat rädda från drunkningsdöden, denna alla båtsmäns stora fasa. Detta blev också den sista krigsinsats de deltog i innan freden straxt därpå undertecknades och de kunde segla hemåt till hemmahamnen.

Hemmahamnen ja, gud vad han längtade dit. Hem, bara det ordet genklang av ljuvligt förknippade minnen. Den dofrika lantluften, helt olik havsluften, mors matlagningskonst, till skillnad mot flottans usla kost, hennes uppfinningsrikedom att ta tillvara växtlighetens resurser för matlagning var suverän. Hon kunde sannerligen få en enkel måltid att framstå i en helt annan klass för sig, med en annorlunda smakupplevelse, som fick även den mest kinkiga dräng att belåtet även sätta i sig de ”otäcka grönsakerna” utan att klaga över att sådant serverades.

Naturens storslagenhet, hur mycket älskade han inte att bara vandra omkring planlöst och bara insupa skogens och ängsmarkers atmosfär. Ofta hade han ju också turen att få syn på något vilt, som ytterliggare förstärkte upplevelsen. Det var annat det än att ha milsvid med vatten runt omkring sig det. Men föralldel havet hade sin tjusning det också, tillika faror, vilket man inte alltid var förskonad från heller i skogen, med så mycket rymlingar och upprorsmän som drog fram där. Han hade ju själv stött på ett par av dem vid mer än ett tillfälle, men en gång blev mötet otäckare än andra gånger. Han tänkte tillbaka på detta skeende:

Han hade begett sig ut på en långpromenad genom skogen, ett stycke bortom gården, i syfte endast att stärka sinne såsom kropp. Han vandrade längs gamla upptrampade djurstigar, som slingrade sig fram genom skogsmarkerna på mest kraftbesparande sätt, vilket han väl lät sig använda sig av, då man via dessa kom ifrån även de små och slingrande vägarna som användes av de omkringliggande byarnas folk att ta sig fram på. Han uppskattade ensamheten och undvek helst kontakten med andra vandrare längs vägarna, då han inte tyckte om att prata med främlingar, om han kunde undvika det. Visst mötte han föralldel en del intressanta individer då och då som ofta hade en intressant berättelse att delge honom. Men oftast var det mest trashankar, alltifrån krigsinvalidier, änkor med barn, rymlingar från armén eller utstötta sjuka och sinnesförvirrade som utan annat mål för dagen i sikte än att skaffa föda för dagen. Det brukade då sluta med att han blev av med sin färdkost då han lätt fattade sympati för dem, vilket de var snara att utnyttja.

Han hade vandrat djurstigen framåt en lång stund när han så plötsligt blev varse att det stod ett par män framför honom, vända mot honom. De såg både smutsiga och hotfulla ut i sin kroppshållning, där de stod med stirrande och som han uppfattade det, värderande blick på honom. Kanske var de bara rädda tänkte han. Rädda att han var någon slags förlöpare för en armépatrull som jagade efter flyktade knektar eller

brottslingar i största allmänhet. Men i allfall så var han på sin vakt och förberedde sig mentalt på att här kanske det blev bråk. Han övervägde sina möjligheter, skulle han ta till flykten, kanske var de fler längre bort. Då var det inte säkert att han hann undan utan bara tröttade ut sig. Han valde därför att istället ta upp kampen med dessa två om det skulle visa sig att det var några bråkmakare. Alltså fortsatte han framåt emot dem och tittade inte direkt på dem, vilket för en del räckte som anledning till att mucka gräl. När han så kommit inom kort håll från dem och de inte klev åt sidan, stannade han upp, höjde blicken och såg från den enes till den andres ansikte. Det var ingen vacker syn konstaterade han. Den lite större mannen på hans högra sida såg ganska stark ut, om än troligtvis klen av brist på mat, den andre hade en galen blick, med stirrande uppspärade ögon som på en kamplysten hund. Aj, aj, då, tänkte han, här är det trubbel framför honom slöt han sig till av situationen och tog några djupa lugna andetag, innan han sade:

– Hej främlingar.

Inget svar framfördes över deras läppar, så han försökte med:

- Ovanligt att möta någon så här långt in på dessa djurstigar.

Fortfarande kom inget svar. Han stannade upp några meter från dem och tryckte ned sin vandringsstav ett stycke i backen med högerhanden och höll den upprätt vid sidan om sig. Den större av dem tog till orda:

– Vad för dig hit?

Olov svarade sanningsenligt:

- Jag är bara ute på en stärkande långpromenad.

Han såg hur den stirrande mannens ansikte började rycka i spasmer, medan den talföre sade:

– Det var en ovanlig syssla. Folk på vandring brukar oftast göra detta av ett tvingande skäl, men du kanske är tvungen och utskickad av profossen att leta efter rymlingar du?

Olov ristade på sitt huvud och svarade:

– Inte jag inte, jag har bara det ovanliga nöjet att vandra omkring och njuta av naturens skönhet.

– Skönhet, morrade den större av dem. Vad finns för skönt i denna fördömda skog, träd men ingenting att äta? Det enda som kan kallas skönt är pengar och en fyllig kvinna vid sin sida, det kallar jag skönhet.

Den stirrande mannen gav ifrån sig några läten, som med god vilja kanske skulle kunna uppfattas som gillanden. Olov tyckte inte om tonen och hur samtalet utvecklade sig och gjorde en ansats att vilja gå vidare.

– Nej du, sade den större. Du går ingenstans.

– Inte, frågade Olov. Och varför inte det då, undrade han.

Den större sade med hotfull stämma:

– För att vi först skall ha av dig vad du har ifråga av pengar och mat, sade han och flinade elakt.

Olov suckade och sade:

– Inte har jag mycket av någondera, allra minst pengar, det har jag inte användning av härute.

– Snacka inte strunt, sade den större, fram med det bara.

Nu tog den stirrande mannen till orda för första gången, rösten lät svag och hes när han sade och pekade på Olovs fötter:

– Och stövlarna.

– Dom med, väste den större.

Olov svarade grälsjukt och irriterat:

– Kommer inte på fråga, dem har jag fått av min bror som gjort dem speciellt för mig.

– Skyll dig själv, sade den större av dem och plockade upp en yxa som stått dold lutad bakom honom mot

baksidan av hans ben.

Med yxan höjd rusade han på Olov, som hastigt vände änden av sin vandringsstavs ände i riktning framåt mot mannen. Mannen som hastigt tagit ett par snabba steg framåt med höjd yxa för ett huggande utfall, stoppades prompt av stavens ände då den var nerkörd i backen som stöd. Olov kunde höra hur ett par revben knäcktes i kraften från den framåt rusande mannen, som med uppspärade ögon tvärstannade och med öppen mun, sjönk ihop framför honom.

– Skickligt, hörde Olov den magra stirrande mannen väsande utbrista. Skickligt upprepade han.

Denne plockade med högerhanden upp ett kort svärd som låg dolt under lite bråte vid sidan om honom, och sjönk ihop något med överkroppen. Varpå han med vänster hands fingrar gjorde en gest att Olov skulle komma honom till mötes. Olov suckade och tänkte för sig själv, att denne man tydligen hade varit med om ett och annat bråk förut. Olov greppade sin grova vandringsstav med båda händerna, och drog tillbaka högerhanden med staven något, så att stavens vänstra spets riktades snett framåt. Han kände hur ådrorna i halsen pumpade hårt och han koncentrerade sig på att hålla sin motståndares blick. Denne hoppade fram en halvmeter i ett icke allvarligt menat utfall. Bara för att se hur Olov reagerade, tänkte Olov för sig själv. Själv stod han stilla kvar utan någon rörelse alls. Mannen tog sedan några trevande steg framåt och gjorde ett utfall i form av ett högt hugg mot Olovs hals, som Olov kunde parera med att slå nedåt med vänster hands ände mot mannens arm och fullföljde i en halvcirkelrörelse med stavens högra ände, i avsikt att med denna träffa mannens nacke. Mannen parerade detta genom att höja sin vänstra arm som fick motta detta våldsamma slag från Olovs stav. Olov såg hur mannen grinade illa, men det bekom honom tydligen inte nämnvärt då han gjorde en stöt med svärdet mot Olovs bröst. Olov såg svärdsspetsen komma emot sig och vände sig hastigt åt höger med ryggen mot mannen. Han kände stöten när den trängde in i den skyddande ränseln som han hade på ryggen, men fick ta ett steg framåt av stötens kraft för att hitta balansen igen. Olov fullföljde högervarvet, nu med bägge händerna hållande längst ut i staven och svingade sålunda denna mot mannen, som försökte värja sig emot den tunga staven med svärdet. Mannen orkade inte hålla emot kraften från staven men höll kvar greppet om svärdet som vreds av en slump inåt mot honom själv, och Olov kände hur staven stoppade upp när den tungt slog emot mannen över bröst och arm. Han drog åt sig staven och breddade greppet, samtidigt som han slog i en cirkelrörelse emot mannen, som hade vikit ihop sig framåt av det förra slagets tyngd. Olov träffade mannens bakhuvud med en smäll som hördes högt, och mannen segnade lealöst ned. Olov såg på mannen som låg vid hans fötter, tittade på blodet som sipprade fram ur mannens sår, från det slumpmässigt självförvållade sticket i sin mage. Olov satte sig tungt ned, suckade och beklagade mannen. Varför kunde de inte ha närmat honom vänligt och hellre tigt som de flesta. Han skulle utan att tveka delat med sig av vad han hade av föda, men, nej. De var tvungna att med våld försöka tillförskaffa sig allt de kunde. Han sörjde inte dessa våldets män han fällt, utan ansåg istället att han antagligen hade skonat någon eller några andra från att utsättas för dessa mäns ondska. Men han beklagade det faktum att han än en gång hade blivit tvungen att ta till våld, vilket han avskydde. Han var verkligen trött på krig och våld så det räckte efter alla slag han varit med om. Han reste sig upp efter en stund för att titta till mannen. Den stuckne mannen hade inte långt kvar såg han så han hjälpte till med att vrida runt svärdet och såg hur det pulsade upp blod ur såret ett par gånger innan det stoppade upp. Mannen som först hade flugit på honom låg fortfarande kvar i samma ställning än, vilket förvånade honom. Han närmade sig därför försiktigt mannen bakifrån och petade runt honom på rygg med staven. Olov såg direkt att mannen var död, troligtvis hade något knäckt revben punkterat mannens hjärta. Inte mycket att göra här alltså konstaterade

han och vände hemåt för att rapportera till profossen var han kunde hitta dessa män. Olov såg inte längre naturens skönhet inför sina ögon, när han nu anträdde vägen i sakta mak hemåt, utan depressionen satte sina klor i hans själ på nytt.

Olov återbördades ur sina tankars grepp till nuet av att en utkik upphetsat skrek:

– Det är ett av våra egna skepp och det ser ut som om det för amiralitetsflagg.

Olov tänkte: Det var ju bra det då, då kan vi i sällskap av det skeppet tryggare fortsätta med vår rutt till hemmahamnen utan troliga hot.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tre Rosor med Poeter.se id #8969 innehar upphovsrätten